

14.-19. okt. 2019: Hannover, Celle, Altona

Cirka 7 timer med toget via Fredericia, Flensburg og non stop fra Hamburg. Så var jeg klar til gensyn med **Hannover**. Jeg genså dog ikke museet for Wilhelm Buschs tegneserie Max und Moritz, men nød at køre rundt i byen med sporvogn og gense pladser, gader og kirker.

Den livlige banegårdsplads i Hannover med statuen for Ernst August, König von Hannover. Han var konge i årene 1837-1851 og udgik fra det britiske kongehus. Én af kongens efterkommere kalder sig Prinz Ernst August von Hannover (f. 1954) og holder med diverse skandaler godt gang i visse ugeblade.

Hannover Marktkirche, Luther og mig – og den ældre, mindre Kreuz Kirche. Begge kirker forbinder jeg med Hans-Werner Dannowski, den afdøde formand for Interfilm og kirkens Stadtsuperintendent (en slags vicebiskop). Sidste gang, jeg traf ham, var ved en reception i Kreuz Kirche, og hans bisættelse foregik naturligvis fra Marktkirche

Jeg benyttede lejligheden til at blive klippet hos Planet Friseur – Am Steintor – 12 EUR

Fra Hannover mod nord til **Celle**, som stammer fra 1200-tallet, men nævnes 985: Kiellu=fiskebugt. Byen ligger ved floden Aller, en biflod til Weser. 500 restaurerede bindingsværkshuse! InterCity Hotel ligger **ikke** v. banegården, men v. Altstadt.

Det vrimler med gamle bygninger i Celle Altstadt, her rådhuset fra 1500-tallet. Schloss Celle, et renæssancepræget slot (ca. 1378-1478), var oprindeligt sæde for hertugerne af Braunschweig-Lüneburg. Slottet er under restaurering og kan kun delvis besøges (hverken kapel eller teatersal). Ikke langt fra slottet og slotsparken ligger Französischer Garten

Stadtkirche Sankt Marien er ligeså gammel som Altstadt – og fantastisk udsmykket

Klokkespil med roterende dukker, bindings- og urværk samt den undselige synagoge

Statue f. landsbrugsforsker Albrecht Thaer – I Celle **må** biografen jo have et gammeldags navn

Celle som skamplet på Tyskland

Når alt det pæne er sagt om den fine gamle by Celle, må man ikke for tie, at Celle også er en skamplet på Tysklands historie. Helt generelt er nazismen Tysklands skam og skyld, men Celle gjorde sig i særlig grad dårligt bemærket. Da byens banegård blev bombet 8. april 1945, holdt der et tog med ca. 4.000 Bergen-Belsen KZ-fanger. Hundreder af mennesker blev dræbt, og en del af fangerne lykkedes at flygte, men de følgende dage jagtede og skød SS-folk **og** Celle-borgere **i fællesskab** de fleste af dem. Få dage efter – 12. april – overgav byen sig til de allierede tropper og undgik således de sædvanlige store ødelæggelser og tab.

Fra Celle over Uelzen til Hamburg-Altona

På vej fra Celle til Hamburg-Altona kører toget igennem **Uelzen**, en generelt undseelig by, men en by med en fantastisk banegård – tegnet af den østrigske kunstner og arkitekt Friedensreich Hundertwasser, jfr. min rejse til Hamburg og Magdeburg september 2018. Gensyn med **Altona**, den gamle danske bydel i Hamburg. Banegården mangler stadig en god restaurant à la den Kölsche, som var der førhen, og præges af byggerod. InterCity hotellet er som det, skal være, med billet til nærtrafikken og både bar og restaurant. Jeg kørte ind mod det centrale Hamburg. Den lille politistation nær Elbphilharmonien står der stadig – ved én af broerne – også som et minde om de første, gode sæsoner af serien "Notruf Hafenkante" (2007 ff.), hvor stedet hedder PK21. Elbphilharmonien fungerer nu endelig som byens store koncertsal. På den pæne af side af Reperbahn byder Sankt Pauli stadig på musicals, p.t. "Tina" (Turner), og teater (se billedet). I "Der Sohn" medvirker Herbert Knaup (fra serien "Die Kanzlei", 2015 ff.) og Johanna Christine Gehlen.

"Stationen", Elbphilharmonie, "Der Sohn" på St. Pauli Theater – Bahnhof Altona centret, mit yndlingshotel og perronen ved aftentide, når bilerne ruller på nattogene mod Sydtyskland

